

Erkekler Kızlara Karşı

Silvia Vecchini (1975, Perugia-İtalya) Trasimeno gölüne yakın, küçük bir köyde yaşıyor. Çocuklarla zaman geçirmeye bayılır, bu yüzden yanında her zaman en az üç çocuk vardır. Aynı zamanda resimleri ve boya kalemlerini de çok sevdiğinden bir çizgi film çizeriy-le evlendi ve birlikte içi rengârenk kâğıtlarla dolu bir evde yaşıyorlar. Şiiri, sözcükleri ama en çok da masal toplamayı sever. İşte bunun için her zaman gözünü açık tutar ve cebinde de bir kalem bulundurur.

Yelda Gürlek (15 Eylül 1967, Ankara) Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu ve aynı fakültede yüksek lisansını tamamladı. ODTÜ, Yeditepe ve Bahçeşehir üniversitelerinde okutman olarak İtalyanca dersleri, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselerinde ayrıca İtalyan edebiyatı dersleri verdi. Niccolò Ammaniti, Stefano D'Anna, Sveva Casati Modignani, Patrizia Gucci, Maria Venturi, Umberto Eco, Gianni Rodari ve Guido Sgardoli'nin kitaplarını İtalyanca-dan Türkçeye çevirdi.

Sualzo (Antonio Vincenti'nin takma adı) (1969, Perugia) Kendi kendini yetiştirmiş bir tasarımcıdır. 90'lar-dan beri mizah dergilerine ve gazetelere karikatür-ler çizmektedir. Birçok kitap ve çizgi roman yazıp resimlemiştir. Eserleri Fransa, Portekiz, Hırvatistan, İsviçre, Polonya, Yeni Zelanda, Malezya, Endonezya, Japonya, Çin, Güney Kore, A.B.D.'de yayımlanmıştır. "Sualzo" Umbria bölgesi lehçesinde "masal kuşu" anlamına gelir ve efsaneye göre sihirli güçleri vardır.

SILVIA VECCHINI

Erkekler Kızlara Karşı

Çeviren
Yelda Gürlek

Resimleyen
Sualzo

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları – 4663
Doğan Kardeş – 736

Erkekler Kızlara Karşı / Silvia Vecchini
Özgün adı: Maschi contro femmine
Çeviren: Yelda Gürlek
Resimleyen: Sualzo

Kitap editörü: Filiz Özdem
Düzeltili: Filiz Özkan

Grafik uygulama: Süreyya Erdoğan

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 12026

Çeviriye temel alınan baskı: Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2014
1. baskı: İstanbul, Haziran 2016
ISBN 978-975-08-3699-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2015
Sertifika No: 12334
© 2014 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
© 2015 Mondadori Libri S.p.A.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

- Buraya Gelmesi Şart Mıydı? • 7
- Bir Sayı Daha • 9
- Üç Kesin Kural • 13
- İşler Kötüye Gidiyor • 22
- Elveda Oyun Bahçesi! • 30
- Gök Gürültüsü ve Şimşekler • 38
- Sadece *Yıldız Savaşları* Değil • 49
- Yıldızlar, Gezegenler ve
Birazcık Baş Dönmesi • 58
- Erişteler • 66
- Kusursuz Bir Kılıf • 75
- Doğruluk Payı • 84
- Dört Bulgu ve Bir Takla • 91
- Sonuca Ulaşmak • 104
- Zoe'nin Düşleri • 114
- Gerçek Su Yüzüne Çıkıyor • 116
- UFO • 122
- Neden Neden Neden? • 127

Yazılışlarından farklı okunan İtalyanca isimler:

Angelica: Ancelika

Celestino: Çelestino

Fabio: Fabyo

Federica: Federika

Giacomo: Cakomo

Giovanni: Covanni

Giulio: Culyo

Gloria: Glorya

Marco: Marko

Mario: Maryo

Silvia: Silviya

Silvia Vecchini: Silviya Vekkini

Buraya Gelmesi Şart Mıydı?

Zoe geldiğinden beri, sınıfta tam bir karmaşa yaşanıyor.

Dün fen dersinden on aldı, üstelik voleybol formasını giymeyi reddettiği için bir yazılı uyarı cezası almıştı. (Niyeymiş? Eşofmanlarda, suni yollarla yetiştirilmiş ta-

vuk yumurtalarının sponsorluk reklamının etiketini sevmemiş, o sadece doğal yollarla yetiştirilen tavukların yumurtasını yemiş.) Ayrıca, sınıfa ilk o geliyor! Bu da beni çok sinir ediyor!

Ne olduğunu bile bilmeden, üst üste puan kazanıyor.

Böyle devam ederse, hapı yuttuk.

Yani, buraya gelmesi şart mıydı? Diyorum ki, bu miniminnacık okula gelmesi şart mıydı?

Bir Sayı Daha

“Anne acele et, çıkmamız lazım!” Yerimde hoplayıp zıplıyorum. Bir elimle sırt çantamı, ötekiyle kapının kolunu tutuyorum. “Hadi, hadi! Geç kalacağım!”

Annem aceleyle bir sandviç hazırlıyor. “Bir dakika, sandviçini paketliyorum.”

Sonunda çıktık. Hava sıcak. Nisan ayındayız ama sanki temmuz.

Sardunyanların önünden geçerken annem, “Çiçeklere su vermeyi de unutmamalıyım... Görüyor musun? Hepsi boyunlarını bükmüş...” diye söylendi. Sahiden de haftalardır yağmur yağmıyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken, “Şimdi çiçekleri sulamayacaksın değil mi?” diye sordum. Neyse ki, annem buna yeltenmeden arabaya

bindi. Anahtarı yuvasına sokunca kontrol panelindeki bütün ışıklar açılıveriyordu.

“Neyin var senin? Bak, saat daha 07:35!”

“Anneciğim, erkenden gitmeliyim... Sınıfa ilk giden ben olmalıyım!”

Araba hareket ettikten kısa bir süre sonra okula vardık.

Benim yaşadığım yer küçük bir köy ve kent, daha doğrusu sanayi bölgesinin hemen dışında. Kısacası, biz kırlarda yaşıyoruz.

Küçük bir meşe ormanının kıyısındaki pre-fabrik okulumuzda tam beş sınıf var: Birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar, her seviye için sadece tek bir sınıf. Herkes ama herkes birbirini tanır.

Okula geldiğimizde küçük meydana sadece hizmetli Alfredo'nun arabası duruyordu.

“İyi, çok iyi” dedim içimden.

Annem beslenmemi uzattı.

Açılmayan kapının kolunu kurcalarken, bir yandan da ağızımın içinde geveliyordum.

“Hoşça kal... Evet, teşekkür ederim.” (Anlamıyordum, annem neden hâlâ bebek kilidini indiriyordu? Dokuz yaşındaydım ben!)

Sabırsızlıkla tam, “Anneciğim, şu kilidi kaldırır mısınız?” dediğim anda, yoldan şiddetli çılgınlıkların, peş peşe gümbürdeyen bir çeşit patlama ve kükreme sesinin geldiğini duydum.

Bozguna uğramış bir halde bağırdım: “Hayır, olamaz!”

Annem halime bakıp, “Ne olamaz?” diye sordu.

Arabanın kapısı hâlâ kapalıydı ve ben Celestino’nun –çiftçilik yapan tostoparlak ufak tefek bir adam– üç tekerlekli küçük kamyonetinin gelmiş de okulun giriş kapısında durduğunu görüyorum.

“Anne, aç şu kapıyı! Aç!”

Annemin sabrı artık iyice taştı. “Bana bak Giovanni, benimle bu şekilde konuşamazsın, ayrıca ne olup bittiğini anlat! İlle bu saatte okula gelmeyi neden kafana taktın? Her sabah

ilk önce biz geliyoruz! Sürekli iki ayağımı bir pabuca sokuyorsun! Ayrıca, biliyor musun, bugün bana çok lazım olan belgelerle birlikte evrak çantamı mutfakta unuttum...”

Bir bu eksikti. Celestino'nun sardalye balığı gibi sıkışıp kaldığı kamyonetin kapısından torunu Zoe dışarı çıkarken, annem de bana nutuk atmaya başladı. İşte o geldi bile. El sallıyor, kamyonetin seloteyle bantlanmış gibi duran kapısını kapatıp okulun kapısına doğru ilerliyordu.

Bu sabah da okula ilk gelen Zoe oldu. Şu kız. İşte, kızların hanesine bir puan daha.

